

■ سلام رفقا.

می‌دانید، چند وقت پیش داشتیم به یک اتفاق بامزه فکر می‌کردم. خیلی سال پیش که یک مد جدید خیلی فراگیر شد و من هم تصمیم گرفتم حتماً آن لباس را بخرم، کلی گشتم تا پیدایش کردم؛ همان رنگ، همان مدل، و همان جزئیات به اصطلاح «خفن». وقتی برای اولین بار پوشیدمش، حس کردم یک «ابرستاره» (سوپرستار) وارد سالن شده است.

اما این حس ابرستاره‌ای فقط تا وقتی ادامه داشت که پایم به یک دوره‌ی باز شد. وارد جمع شدم و یکهو دیدم آه! نصف آدم‌های توی آن مهمانی، دقیقاً همان مدل لباس را تنشان کرده‌اند. رنگ یکی با رنگ دیگری کمی فرق داشت. یکی چیزی به لباس اضافه کرده بود، اما اصل ماجرا یکی بود. انگار همه ما بدون اینکه خودمان خبر داشته باشیم، از یک فروشگاه واحد، «هم‌سائۀ» (یونیفورم) اجباری یک مهمانی را خریده بودیم!

ناگهان آن لباس «خفن»، دیگر آن قدر هم خاص به نظر نمی‌رسید. حس اینکه «من چقدر باحال و منحصر به فرد هستم»، تبدیل شد به حس اینکه «من هم یکی مثل بقیه» هستم. آنجا بود که به سؤال بزرگ توی ذهنم جرعه زد: «اگه همه یک شکل بشن، اونم این جور، پس هویت من کجای این داستان؟»

لباس خیلی وقت است که از وظیفه اصلی‌اش (گرم نگه داشتن و پوشاندن بدن) فاصله گرفته و شده است بزرگ‌ترین ابزار «بیانیه نویسی» ما. هر تکه پارچه‌ای که انتخاب می‌کنی، در حقیقت یک کلمه از داستان توست. حالا سؤال این است: «آیا این داستان رو واقعاً خودت می‌نویسی، یا یک طراح مد توی میلان یا نیویورک یا ... داره دیکته‌ش می‌کنه؟»

مد، ذاتاً چیز بدی نیست؛ مد یک بازی هیجان‌انگیز از خلاقیت و رنگ است. اما وقتی تبدیل می‌شود به یک مسابقه دیوانه‌وار برای دنبال کردن هر چیزی که فراگیر (ترند) می‌شود، ما را تبدیل می‌کند به کپی‌های کم‌رنگ و بی‌محتوا از همدیگر. اینجا جایی است که باید فرمان را بگیریم دست خودمان.

ما یک برتری بزرگ داریم. ما «عقل» داریم، یک صافی (فیلتر) هوشمند که جلوی مغزمان نصب شده و می‌توانیم با آن انتخاب کنیم! ما ارزش‌های خودمان را داریم؛ ما یک تعریف قوی از «کرامت انسان» داریم که ریشه در دین و فرهنگ ما دارد.

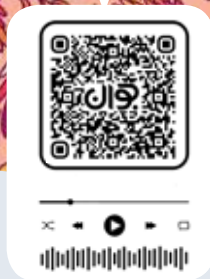
این ارزش‌ها مثل یک سیستم (سامانۀ) عامل قدرتمند، به ما می‌گویند: «تو ارزشمندتر از اونی هستی که اجازه بدی به مد زودگذر، برای ظاهرت تعریفی ارائه کنه.» انتخاب پوشش برای ما، انتخاب هویت و احترام به خودمان است. این یعنی هوشمندی، نه عقب‌ماندگی.

این ماه، ما نیامده‌ایم به شما بگوییم چه چیزی نپوشید. فقط می‌خواهیم بگوییم: فراموش نکنید: امضای شما باید مال خودتان باشه، نه مال دیگران!

۱. موجودات دیگر هم به نسبت خلقت خود بهره‌ای از عقل دارند اما قابل قیاس با انسان نیستند.

الهام مقبسه
سردبیر مجله رشد جوان

**لباس‌های ما از مد
افتادن
یا ما از فکر کردن
افتادیم؟**